

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput VII. De orationibus ad infirmas lectum a sororibus dictis.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

CAPUT VI.

QUOD BEATA VIRGO MARIA CURAM CONGREGATIONIS AB EA SIBI
COMMISSAM MANUALITER SUSCEPIT.

CUM vero legeretur Antiphona *Salve Regina*, in illo verbo *Eia advocata nostra*, Electa Dei infirma Virginem Matrem blande alloquens, commendabat ipsi Sorores suas, quas in proximo erat relictura: orans ut eas sui causa in ampliorem susciperet affectum.

Et sicut ipsa, quoad vixit, quantum poterat, se omnibus præbuerat benevolam et paratam advocatam, ita nunc post obitum suum, ipsa Mater misericordiæ dignaretur secum apud suum Filium perpetua esse interventrix, et advocata Congregationis. Ad quod intemerata Virgo se paratissimam mira blanditate prætendit, extensisque delicatissimis manibus suis ad manus infirmæ, curam Congregationis sibi commissam quasi de manu ipsius percepit.

CAPUT VII.

DE ORATIONIBUS AD INFIRMÆ LECTUM A SORORIBUS DICTIS ¹.

HINC cum legeretur oratio: *Ave Jesu Christe*, in illo verbo, *via dulcis*, videbatur Dominus Jesus delicatarum

1. Hoc Caput VII deest in Cod. Guelferbytano; sed illud ex veteri editione germanica transtulimus, quod præterea in *Legatus* Lib. V. c. 4. fere integrum occurrit. In Guelf. fuisse omissum suspicamur sane pro reverentia sanctæ Gertrudis quæ ibidem aliqua reprehensione ex propriis dictis, perstringitur.

animarum Sponsus, quasi ex adipe suæ divinitatis sponsæ suæ viam delinire, ut eo suavius et delicatius eam attraheret sibi. Cum vero Conventus usque post horam nonam apud infirmam preces suas iterasset, et infirma quasi aliquanto melius se habere cœpisset, ab illa quæsitum est num Congregatio ad mensam ire posset. Respondit infirma: « Bene possunt ire. » Sicque tota die illa in agone jacens, nil aliud dicebat quam hæc verba: « O bone Jesu ! o bone Jesu ! » apertissime demonstrans quod ille medullitus sibi infixus erat in corde, cujus nomen inter tam acerbos mortis dolores, quos per gestum corporis satis declarabat, tam dulciter sine intermissione ore ruminabat. Cumque Sorores se singulæ orationibus ipsius committerent, et suas diversas suorumque amicorum necessitates et causas ipsi commendarent; quia non jam plus loqui poterat, dicebat secreta voce: « Libenter », vel « Eia ». Per quod satis indicabat quo affectu, quodcumque ab ipsa requirerent, Deo suo amatori commendaret. Ad postremum, cum nihil amplius dicere posset, sui tamen benignitatem præsuavis affectus, quo suas consorores et spirituales amicos amabat, cohibere nequivit; sæpius enim oculos, manusque amore supra se ad cœlum intendebat et extendebat; per quod manifeste ostendebat suum ad Deum affectum pro illis, qui ipsi fuerant commendati.

Sorores se
ejus
orationibus
committunt.

Intellexit etiam prædicta persona ¹ de omnibus membris hujus beatæ infirmæ, in quibus cruciabatur, exire quasi quemdam vaporem eximium qui animam ejusdem pertransiens, miro modo purificabat, sanctificabat, et æternæ beatitudini coaptabat. Hæc omnia cum prædicta persona in spiritu vidisset, apud se proposuit hanc visionem secretam

Vapor ex
infirmæ
membris
ejus animam
purificat.

1. Nempe sancta Gertrudis, quæ ista sibi revelata humiliter aliis manifestavit, cum pro silentio primum servato a Deo reprehensa fuisset.

tenere, ne ipsa in his prænoretur. Quod quam contrarium fuerit Dei bonitati, cujus *gloria est revelare sermonem* (TOB. XII. 7), qui etiam in Evangelio dixit: *quod in aure auditis, prædicate super tecta* (MATTH. X. 27), ex his quæ sequuntur patebit.

Nam cum inter Vesperas, hæc Electa Dei felicis memoriæ Domna Mechtildis valde ægrotans, tam evidenter iterum exspirare videretur, quod Conventus tam repente de choro vocatus, ita ut etiam suffragia omittere debuerit, circa infirmam orationes solitas recitaret, præfata persona omni conatu virium et sensuum suorum interiorum, ne minimum quidem percipere vel notare potuit de his quæ Deus tunc temporis cum sua Electa agebat, donec in se reversa culpam agnosceret, et illam per dolorem et pœnitentiam dilueret, et Deo voveret quod quidquid sibi Deus revelaret, ad solam Dei gloriam et proximorum consolationem libenter patefacere vellet.

Hinc post Completorium, cum jam tertio omnino existimarent istam infirmam esse morituram, præfata persona in spiritu rapta est, viditque animam infirmæ, ut supra, in specie teneræ multum et amabilis puellulæ, sed quasi novis ornamentis ex hujus diei passionibus decoratæ, in impetu circa collum Domini Jesu sui sponsi delicati irruentem, ac præcordialissimis ipsum amplexibus constringentem, et ex singulis ipsius vulneribus, ad modum apis diversos flores sugentis, specialem sibi intrahere voluptatem.

Unde cum legeretur Responsorium *Ave sponsa*, etc. processit Regina Virginum, rosa sine spina, Maria, veneranda Dei Genitrix, et animam infirmæ magis ac magis coaptavit et habitavit ad utendum et perfruendum deliciis divinitatis. Tunc Dominus Jesus ex merito suæ intemeratæ Genitricis, et ex dignitate illa qua ipsa unica et sola gratiam meruit fieri Mater et Virgo, quasi quoddam monile mirabiliter

Mechtildis
quasi mater
et virgo.

radiantibus gemmis compactum sumpsit, et super pectus infirmæ posuit; illamque hoc speciali privilegio donavit quod ad similitudinem suæ virginæ Matris, etiam ipsa appellaretur virgo et mater, considerans quod in casto amore memoriam sui in multorum cordibus genuisset.

CAPUT VIII.

QUOD CHRISTUS ANIMAM ILLAM BEATAM INÆSTIMABILI
MODO SALUTAVIT.

IN nocte itaque sanctæ Elisabeth, dum Matutini jam essent incepti, iterato cœpit Electa Dei taliter immutari, ut putaretur jam ultimum spiritum exhalare. Unde omis-
sis Matutinis, Conventus celerius circa ipsam solito more convenit. Tunc in splendore divinæ virtutis suæ coruscans, Dominus formam sponsi indutus, gloria et honore coronatus ac ineffabiliter fulgurantis divinitatis decore mirabiliter perornatus apparuit: et animam infirmæ suavissima blanditate alloquens, ait: « Modo, dilecta mea, exaltabo te apud proximos tuos: hoc est in præsentia mihi prædilectæ Congregationis. » Sic quoque incomprehensibili et inæstimabili, omnique humano intellectui longe excedenti ac sæculis inaudito, novo salutationis modo salutavit animam illam vere beatissimam, per singula vulnera sanctissimi corporis sui, quæ dicuntur esse numero quinque millia quadringenta et nonaginta¹; ita quod unumquodque vulnus quatuor modos scilicet suavissimi soni, efficacissimi vaporis, uberrimi roris, ac amœ-

Dominus
animam
per vulnera
sua salutavit.

1. Cf. Part. I, c. 18. p. 59. item S. Gertrudis Lib. IV. c. 35. p. 399.